

Phạm văn Khôi

Tập truyện ngắn Phạm văn Khôi

Bài học nổi danh

Bố tôi là một thợ nguội cơ khí chính xác. Một thợ giỏi có đôi bàn tay khéo léo tinh xảo. Trong một cuộc thi tay nghề cấp cao, bố tôi được giải nhất và được tôn vinh là người có “Đôi bàn tay vàng”. Bố tôi nổi danh, đã trở thành niềm tự hào của gia đình và những người dân thành phố. Đối với tôi, còn hơn thế nữa, ông là tấm gương để tôi noi theo.

Chỉ sau một thời gian ngắn, bố tôi được đề bạt làm lãnh đạo. Từ đấy, đôi bàn tay khéo léo bẩm sinh, đôi bàn tay vàng của bố tôi bỗng trở nên thất nghiệp. Với sự thay đổi đột ngột này, lúc đầu, bố tôi có vẻ buồn. Nhưng bỗng chốc thành lãnh đạo, bỗng lộc tự nhiên ùa đến. Chung quanh kẻ dạ người vâng như một phép lạ. Ông cũng quen và thay đổi nhanh như phép lạ. Đôi bàn tay tài hoa của ông giờ đây đã mềm nhũn bởi công việc của nó chỉ là kí, ấn phong bì vào túi, cầm ly “nhấc lên, hạ xuống”... cái công việc mà một đứa trẻ cũng làm được. Còn cái bụng của ông thì ngày càng phưỡn ra như một bà mang bầu. Có lần, mẹ tôi cũng eo sèo về chuyện này, nhưng với bản tính đơn giản của một người thợ, thay vì lời thanh minh, bố tôi bảo : “Đời người

được mấy giấc mơ !?”...

Thấy bố tôi nhờ nổi danh mà bỗng trở thành lãnh đạo,tôi cũng muốn được như vậy. Sau nhiều ngày đêm suy nghĩ,tôi đã tìm ra một phương pháp riêng cho mình. Tôi thầm nghĩ,nếu thành công thì chắc hẳn cái chức của bố tôi hiện giờ cũng là nhỏ.

Một hôm,nhân lúc bố tôi đang ngồi rửa răng. (Từ ngày là quan chức,bố tôi mới có thói quen này)...Tôi thưa chuyện :

- Từ ngày mai,con bắt đầu tập phần một của chương trình “Nổi danh” !

Bố tôi gật gù hỏi lại :

- Nó là cái gì vậy ?
- Đó là...Đi bằng tay và bắt tay bằng chân ạ !

Bố tôi tròn tròn mắt kinh ngạc :

- Đang yên đang lành,tại sao mà phải làm thế ?
- Thưa bố, để nổi danh ạ !
- Nổi danh để làm gì ?
- Để làm lãnh đạo giống bố ạ !

...

Trên đời này,có người cha nào lại không muốn con của mình giống mình chứ !? Có vẻ như ông đã quan tâm đến ý đồ của tôi, ông bảo :

- Nhưng đã khối người “Trồng cây chuối”... đi bằng tay,chân chống lên Trời đó sao,chuyện có gì lạ nữa đâu !

Tôi vội nói :

- Còn phần hai nữa cơ bố ơ !
- Phần hai là gì ?
- Dạ...là phần tập : ngồi bằng đầu và cạo mặt bằng móng ạ !

Tôi vừa dứt lời, ông liền thổi phì cái tằm từ mồm xuống đất rồi nhìn

tôi chăm chú. Khi biết chắc là tôi vẫn “bình thường”, ông nói :

- Kê đầu xuống ghế thay đôi mông thì tao cũng thấy khối người làm được rồi, Có gì ghê gớm lắm đâu !

Cái đầu non trẻ của tôi đã hơi cảm thấy mất hứng. Nhưng vẫn hy vọng rằng đến “chiều” tập thứ ba của tôi, chắc ông hết chê. Tôi kiên trì nói :

- Thưa bố...còn phần thứ ba nữa cơ !

Không hiểu tự lúc nào, ông đã lại ngậm chiếc tăm trên miệng. Ông hỏi tôi mà không biểu lộ cảm xúc :

- Phần thứ ba là cái quái gì thế, con trai ?

- Phần này “căng” lắm bố ơi ! con sợ không chắc đã luyện nổi.

Bố tôi nặng nhọc đứng lên, vỗ vai tôi như để vừa động viên vừa truyền thêm cho tôi thêm sức mạnh của đàn ông :

- Không sao đâu con ! Trong cuộc sống, phải có lúc căng lúc chùng. Vấn đề là sự quyết tâm vượt khó. Xem bố đây này...từ một anh thợ, tốt một cái, nhảy lên làm lãnh đạo !...”căng” không ?... ấy thế mà cũng đâu vào đấy cả. Phải mạnh dạn lên chứ !? Nào con hãy nói tiếp cái phần ba ra đi !

Thú thực, rất hiếm khi ông cười mở với tôi như vậy. Có lẽ, đây là điềm may cho tôi !? Tôi nói :

- Thưa bố, phần tập thứ ba là : Uống bằng...mông và thải ra bằng mồm ạ !

Tôi giật mình bởi ông quát :

- Thôi im đi ! Mày có điên không đấy ?! Thật là quái đản hết chỗ nói !

Tôi không ngờ chuyện lại diễn biến xấu đến như vậy. Bố tôi đã nổi cơn tức giận. Ông đi lại trong phòng, mồm tuôn ra những lời lẽ nặng

nề trên cả mặt sát. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy ông như vậy. Tôi cảm thấy sợ. Nỗi sợ cứ dâng lên theo từng bước chân và giọng điệu của ông. Từ sợ hãi, tôi bỗng nhận thấy có thêm cả nỗi hoang mang dao động...đầu óc tôi chao đảo...những hình ảnh, màu sắc, âm thanh, những ngôn từ sắc lạnh cứ quán lấy tôi như một lũ ong...

Tôi chợt bừng tỉnh khi tiếng của bố tôi đã đã dịu đi :

- ...Mọi thứ sinh ra trên đời này đều có chỗ của nó...tay có việc của tay

...chân có chỗ của chân...mồm, miệng, mắt, mũi cũng thế ! Không thể đổi chỗ cho nhau được. Đó là trật tự mang tính qui luật, mà hiểu chưa !?

Nói đến đây, tôi thấy ông nhỏ phỉ cái tằm qua cửa sổ rồi mệt mỏi ngồi xuống ghế. Có vẻ, ông vừa qua một cơn xúc động quá mức. Ông ngồi thở hổn hển. Có lẽ bố tôi đã yếu hơn tôi tưởng. Một niềm thương cảm vụt trào dâng trong tôi khiến cổ tôi nghẹn lại. Tôi không ngờ, những điều tôi vừa nói xúc phạm đến ông. Tôi là người có lỗi. Tôi thấy hối hận vô cùng. Bố tôi chợt ngả người ra ghế mắt lim rim nửa thien nửa ngủ. Tôi lặng lẽ đến gần. Tôi muốn nhân cơ hội này để ngắm nhìn rõ người cha kính yêu và hoàn hảo của tôi...Tôi chợt giật mình khi thấy bố tôi đi dép trái chiều !...

Một tháng sau, bố tôi xin từ chức. Ông quyết định quay về với nghề thợ nguội quen thuộc với đôi "Bàn tay vàng" của mình.

Phạm văn Khôi

Tập truyện ngắn Phạm văn Khôi

Có thể mai sau

Bà nội tôi ốm lay lắt đã ba năm nay. Tư tưởng và ý thức của bà chỉ thể hiện bằng ánh mắt đờ đẫn và những ngôn từ cay nghiệt qua những âm điệu thều thào làm cho bố mẹ tôi rất khó chịu. Hình như, bao nhiêu nỗi bất hạnh cuộc đời dành cho bà hơn sáu mươi năm qua bây giờ bà bỗng dựng trút lên đầu con cái !? Tôi không hiểu nổi tại sao bà lại đột ngột thay đổi tính cách như thế ? Thật lạ lùng. Bà thoát ngoa ngoắt đến cay độc. Bà tham ăn như một đứa trẻ.

Nụ cười nhân từ đã biến khỏi đôi môi của bà. Trước đây, bà đâu có thế. Bố tôi bảo : “ Bà nội dở chứng rồi ! Bà sắp chầu Giời !”...Tôi cũng đã từng nghe thấy người ta nói rằng người già sắp chết thường có những tháng ngày “khác thường” như vậy. Tôi hỏi Bố tại sao cứ phải “dở chứng” rồi mới chết ? Bố tôi chịu, không giải thích nổi. Tôi là một cô bé thèm hiểu biết hơn thèm bánh kẹo nên tôi muốn biết điều rắc rối này. Tôi cho rằng, có thể đây là một trong những hiện tượng bí

hiếm của tâm linh con người. Tôi đi tìm lời giải thích bằng cách đi hỏi những người đáng tin cậy.

Nói chung, Tất cả những lời giải thích mà tôi đã được nghe đều không làm tôi tin tưởng. Có một luồng ánh sáng nào đó le lói trong đầu mách bảo tôi như vậy. Tôi không tin rằng có những qui luật không thể giải thích nổi. Tôi cảm thấy không hẳn chỉ có thế ! Chẳng lẽ cả một đời người sống lương thiện, nhân hậu như bà nội mà đến cuối đời lại đột ngột “dở chứng” như vậy sao ?

Từ ngày bà nội đột nhiên thay đổi, tôi coi như mặt trời của tôi bị mây đen bao phủ. Những lúc vắng vẻ tôi lặng lẽ khóc và gào lên : “ Bà ơi ! vị Thánh tuổi thơ của tôi ơi !”

Tôi buồn chán khi nghĩ rằng tất cả mọi người cuối cùng rồi cũng phải đổ đốn mà dở chứng. Tôi đi lang thang trong công viên. Tôi muốn tĩnh lặng với cỏ cây hoa lá. Tôi ngồi dưới một tán lá xanh và sắc hoa màu tím của cây Bằng Lăng. Tôi cố quên... cố quên... tôi muốn tự tưởng hòa vào từ trường của cõi tuyệt đối...

Tôi chợt linh cảm thấy một ai đó đang hiện diện phía sau !? Một ai đó đang rọi nhãn quang vào lưng tôi !? Cái nhìn lướt từ gáy xuống hai bờ vai rồi dừng lại ở lưng của tôi. Tôi cảm thấy nóng ran ở hai bờ vai. Nhiệt độ từ từ truyền thông sang bộ ngực non nớt của tôi. Có lẽ đúng là vậy. Tôi rùng mình thầm nói : “ Ai đó ? Hãy xuất hiện trước mặt tôi !”

Tôi nhắm mắt và nghe thấy tiếng chân người đạp trên cỏ.

Trước mắt tôi là một người đàn ông khoảng trên ba mươi tuổi. Người đó là một bệnh nhân vận đồ trắng đã hoen bẩn. Trên ngực áo trái có in một hàng chữ màu đỏ : “ Bệnh viện Tâm Thần TW ”. Không hiểu sao, với nét mặt thanh tú và làn da trắng bệch ở anh lại gọi cho tôi

một cảm giác dễ chịu. Tôi tin rằng, người này, đang ở hoàn cảnh này chẳng hề gây khó dễ cho tôi. Ánh mắt của anh thật là đặc biệt : Lúc vô thần, lúc lại ngời lên sự điên dại chân thật.

Hiện tại, ánh mắt ấy đang vô tư như của một đứa trẻ...và anh đang nhìn tôi với ánh mắt ấy. Tôi chợt đáp lại bằng cái nhìn dịu dàng của một người chị.

Tôi thấy người lớn nói rằng : “ Chỉ cần nhìn vào ánh mắt là biết được người đó khôn dại ra sao !”. Tôi thấy chính xác quá. Anh im lặng và tôi cũng im lặng. Tôi nhìn anh và anh cũng nhìn tôi. Tôi thấy ánh mắt của anh lúc khôn lúc dại, và biểu hiện thành những chu kỳ. Tôi tạm gọi chu kỳ anh có biểu hiện điên là “A” và chu kỳ biểu hiện bình thường là “B”. Đúng vào thời điểm anh đang “B” tôi hỏi :

- Anh tên gì ?
- Nguyễn Văn Bân !
- Anh làm nghề gì ?
- Tiến sĩ “Phân thân học” !

Tôi hoàn toàn không hiểu và chưa bao giờ nghe thấy ai nói đến cái nghề ấy cả. Nhưng không hiểu sao, tôi vẫn tin ở anh.

- Anh trốn viện ?
- Tôi không trốn ! Nhận định ấy dành cho kẻ có tội !

Tôi cảm thấy anh là người đàn ông quá nuông chiều tính tự tin bẩm sinh của mình.

- Anh đạt được học vị tiến sĩ “phân thân” lâu chưa ?
- Tôi cũng không còn nhớ nữa...nhưng cô thật tò mò...cô làm sao đủ tư cách lục vấn tôi như vậy !

Tôi chợt nhận ra rằng, ở những chu kỳ “B” anh hiện nguyên hình một

nhân cách háo danh bịp bợm. Tôi muốn khen anh một câu, cốt để xem sự man trá ở một con người nửa khôn nửa dại thăng hoa đến mức nào :

- Anh giỏi lắm, có trí tuệ hơn người !

Thật không ngờ. Tôi vừa nói dứt lời, anh bỗng chuyển sang chu kỳ “A”.

Anh sụp xuống... bò về phía tôi... rồi thản nhiên liếm láp bàn chân bé nhỏ của tôi. Vừa làm cái công việc đặc trưng của một loài vật anh vừa lảm nhảm:

- Trí tuệ cái quái gì... chỉ có Tiền... có quyền thế... cô em hiểu không !? Bố mẹ tôi có nhiều lắm ! Tôi muốn gì được nấy... muốn đi quốc gia nào

cũng được, chỉ cần có tên trên bản đồ thế giới... Tôi muốn đâm chém bắt

kẻ đưa chó chết nào cũng được... cô thấy sướng chưa ? Nhưng mà cô ơi..

tôi không muốn trở thành tiến sĩ... tôi chỉ muốn liếm chân... cô hiểu cho tôi không cô ?

Tiếng rên rĩ của anh xen lẫn tiếng gầm gừ giống như một con chó nhỏ trong cơn đùa cợt. Tôi se lòng thấy anh vừa tội nghiệp vừa đáng yêu. Tôi không thể trả lời anh được, bởi những gì anh nói, nó vượt qua tầm hiểu biết của tôi. Hơn nữa, tôi ngờ rằng có thể anh đang nói về người khác.

Anh ngừng liếm chân tôi rồi ngồi ngay ngắn ở vạt cỏ. Tôi biết, anh đã chuyển sang chu kỳ “B”, cái chu kỳ mà con người phải sướng, khổ, bệnh tật và trả giá. Anh im lặng ngồi thờ như vừa phải làm một công việc nặng nhọc. Thời gian “B” của anh chẳng được bao

lâu. Thú thật,tôi không thích anh ở chu kỳ “B”. Tôi cảm thấy ghê tởm cái hiện trạng thật của anh.

Anh đã chuyển sang chu kỳ “A” và nhanh chóng trở lại tính cách của một chú cún nhỏ đáng yêu. Bỗng anh hỏi tôi :

- Tôi thấy cô có vẻ buồn ?

- Đúng vậy ! Tôi buồn vì bà nội tôi bỗng dưng “dở chứng” ! Buồn hơn nữa là chưa tìm được lời giải thích về hiện tượng đó !

Đôi mắt của anh chợt long lanh,có lẽ cảm xúc của một người điên đang dâng trào mãnh liệt. Tôi có cảm giác linh hồn anh đã thoát xác,và tiếng nói của anh như từ trên xa vời vọng xuống :

- Sẽ giải thích ! sẽ giải thích !...Nhưng không được kể lại với ai ! Hứa đi ...hứa đi !

- Tôi hứa danh dự !

Anh lại lật bàn chân phải của tôi lên và liếm vào đó. Chưa bao giờ tôi thấy sự sống thảm hại như lúc này. Một cuộc đánh đổi tàn nhẫn.

Không hiểu vì động cơ gì xui khiến,tôi xoay nốt bàn chân trái cho anh rồi ngửa mặt lên Trời,nước mắt giàn giụa. Tôi ghen ngào khi nghe anh nói :

- Tạo hóa cho con người một cử chỉ cao thượng cuối cùng, đó chính là sự

“dở chứng”. Tạo hóa không muốn những người còn sống phải đau khổ

Vì thương xót người đã chết ! Cô hiểu chứ ?

- Vâng ! Bây giờ thì tôi đã hiểu,cảm ơn anh !

...

Tự nhiên,tôi thấy thương bà nội tôi hơn. Tôi cứ ngửa mặt lên Trời mà khóc. Bây giờ,những giọt nước mắt của tôi đã bớt đi độ cay đắng bởi

tư tưởng của tôi đã được khai thông. Cảm giác nhột ở lòng bàn chân chợt không còn nữa. Người đàn ông có tên là Bân đã bỏ đi tự lúc nào. Xin cảm ơn anh ! Một kẻ tâm thần ! Bởi vì,nhờ có sự rồ dại của anh mà giờ đây tôi có thể tin vào những điều trước kia tôi cho là không thể !

Phạm văn Khôi

Tập truyện ngắn Phạm văn Khôi

Người đàn ông thứ hai

...Hồi bố tôi còn sống, cứ mỗi lần hứng lên khi uống rượu say,bố tôi thường thủng thẳng nửa như nói chuyện,nửa như muốn dạy tôi về cách đối nhân xử thế,kinh nghiệm đàn trải với đời.

Phần lớn những điều đại loại như vậy thời gian đã làm tôi quên lãng. Riêng chỉ có một lời dặn mà mãi cho đến hôm nay tôi vẫn còn nhớ. Phải nói rằng,không làm sao quên được. Nó nằm trong ký ức của tôi như một cái dằm cắm sâu trong da thịt...vương bận,dạy dứt,buốt nhói. Hôm ấy,bố tôi bảo :

- Sau này,khi trưởng thành,tất nhiên con có bạn hữu...quan trọng là phải biết lựa bạn mà chơi. Đời,có nhiều hạng người lắm. Bố khuyên con nên chọn những người mà thiên hạ thường chê là “hâm” mà kết làm bạn ! Bởi vì,hạng người này thường không có tâm địa hiểm độc !

Tôi còn nhớ,khi nói xong, ông còn vỗ vào vai tôi cười ha hả. Rồi

đột nhiên ông chợt lặng thinh. Ông thì thầm vào tai tôi như sợ ai nghe thấy. Ông chỉ muốn một mình tôi biết :

- Có lẽ,tất cả những người đàn ông được gọi là bố ở trên đời này không ai dạy con mình theo kiểu của ta,thật đáng tiếc !

...

Từ đó,tôi mang lời dặn ấy vào đời như con người vẫn thường mang đôi mắt trên mặt.

Đôi khi,tôi lại cho rằng đó là một lời phán của một vị thần trên vai luôn khoác một bị nhân phẩm.

Tôi đi tìm lời giải đáp hoàn chỉnh về nhân phẩm của “Hâm” !? Có thể chỉ là đi tìm ảo tưởng. Để đến một ngày nào đó,tôi có thể nói với vong linh của bố tôi rằng :

- Bố ơi ! Bây giờ trên đời này đã có người đàn ông thứ hai dạy con theo

kiểu của bố rồi đấy !?...người đó chính là con !

Phạm văn Khôi

Tập truyện ngắn Phạm văn Khôi

Tự cách

Có lẽ,khi con người ta đứng tuổi,không nhiều thì ít bỗng nảy Sinh ra một hứng thú nào đó !? Có bà cứ mở mồm là chửi con,nói xấu chồng,cho vay nặng lãi. Vậy mà cứ ngày rằm,mùng một vẫn

nghiễm nhiên vận áo nâu sồng ngồi tụng kinh niệm Phật ! Có ông nổi máu đồ kị chỉ rình hàng phố có chút sai sót bằng hạt cát cũng thổi to bằng cối đá để say sưa ngồi thảo đơn từ đi kiện cáo các cửa.

Ông bác tôi cũng vậy. Gần một năm nay ông cũng nổi hứng mê mẩn một thú chơi...Ông nuôi chó ! Nói một cách khác, ông chơi chó. Nhiều người đã trở nên giàu có nhờ nuôi chó Tây chó Nhật. Bác tôi thì không thể, Bác nuôi chó ta. Bác ghét những : Mích,Ních,Jon, Lu...Mai Ca,Tô tô,Ki,Kít...Bác thích chó Ta với cái tên chung của Nó : Cún ! Bác bảo : “Cứ gọi Cún là nó vậy đuôi,thông minh chưa !”

Vì tò mò nên tôi hay đến nhà bác xem sự thể ra sao. Bác bảo:

- Tao không nuôi chó để giữ nhà hay “giềng mẽ”. Mà là tao muốn Khám phá tính cách của nó. Tao chơi chó ! Chữ “chơi” ở đây Cháu phải hiểu theo nghĩa của cụ Nguyễn Du.

Tôi ngầm hiểu rằng Bác của tôi đã hơi lảm cẩm !?

Một buổi chiều,Tôi ngạc nhiên khi bác gọi tôi sang ăn thịt chó. Bác chộc tiết một con chó mà mà bác mới nuôi được hơn hai tháng. Theo như bác nói thì con chó này không thể “chơi” được !

Bác chỉ nướng một đĩa chả,còn đầu bác cho vào hầm với măng.

Khi đã ngồi vào chiếu,tôi so đĩa,rót rượu. Bác chột nhìn ra cửa rồi gọi với giọng tha thiết :

- Cún Cu ...Cún Cu !...

Từ ngoài sân,một con chó nhỏ chạy xộc vào đuôi ngoáy tít tít. Nó nhảy cẫng lên theo hướng bàn tay của bác tôi. Nó là một chú chó con màu vàng đốm trắng,thân thể uyển chuyển và năng động. Đôi mắt đen láy tự tin. Trông thật đáng yêu. Tôi hỏi :

- Sao bác lại đặt tên nó là “Cún cu” ? Cháu nghe như bác gọi chim ấy...

- Chó ta, tên chính của nó đã là cún rồi, nó là đực nên bác thêm chữ Cu nghe cho đỡ đơn điệu.

Bác vuốt ve “cún cu” như một bà mẹ trẻ vuốt ve con mình.

Bác lẩm nhẩm : “ Giờ này chắc cún cu đói lắm rồi đây ! Hôm nay Cho cu cậu nhịn từ sáng !”

Tôi cảm thấy thương hại khi thấy bụng con chó lép kẹp.

Mùi chả chó bốc lên thơm lừng khiến tôi ứa nước miếng. Có vẻ Như bác tôi biết được điều đó, bác bảo “ăn đi cháu !”

... Uống hết một tuần rượu, bác gấp một miếng chả to nhất, vàng

Óng bác đặt trước mõm “Cún Cu” và nói :

- ăn đi...chả chó đấy...ngon nhất đấy !...

Cún Cu hít hít miếng thịt một lát rồi nó ngẩng mặt lên nhìn bác tôi với ánh mắt nửa ai oán nửa sợ sệt...bác tôi chăm chú nhìn nó như người ta theo dõi Nhật thực. Rồi cún cu lại đánh hơi một cách thận trọng miếng thịt. Nó lượn quanh miếng thịt như thể cố quên đi mùi thơm của miếng chả và cái bụng lép kẹp của nó !? Tiếng khịt khịt đánh hơi của nó đã biến thành tiếng thở hổn hển...Nó vụt ngẩng lên nhìn bác tôi một lần nữa, lần này với ánh mắt không phải của chó ! Rồi bỗng nhiên, đuôi nó cụp xuống, lồm lét đi vào góc nhà nằm xẹp như một con Thạch Sùng.

Bác tôi chợt cười ha hả và hét toáng lên :

- Cháu thấy chưa ! Bây giờ thì bác có thể khẳng định rằng nó là một con chó Ta chính gốc ! Bác đã thử lũ các loại chó khác rồi, đói là chúng xơi tất ! Không đủ tư cách như cún cu của bác đâu.

...

Trong lúc tôi còn đang bàng hoàng bởi những sự kiện vừa xảy ra Thì bác tôi bỗng ôm cún cu vào lòng, vuốt ve nó và thồn thức với

Nó :

- Cún Cu ơi ! Con mới đích thực là Chó !

HN-1993

Phạm văn Khôi

Tập truyện ngắn Phạm văn Khôi

Chậu thùng

Khi ông trưởng ban tổ chức giải bóng đá nhà máy giấy ủng Trường Sinh tuyên bố : "Ngoài giải thưởng đã định (trận chung kết giữa phân xưởng nồi hơi và phân xưởng nồi hấp,gọi tắt là HƠI và HẤP) chi đoàn thanh niên nhà máy sẽ trao thêm một giải thưởng cho cầu thủ Phá lưới !" Cả hội trường reo lên ầm ĩ.

Một cầu thủ tiền đạo của đội NỒI HƠI hỏi :

- Giải thưởng là gì vậy ?

Cầu thủ của đội NỒI HẤP cũng nhao nhao :

- Tiền hay hiện vật đấy bố ơi ?

Ông trưởng ban tổ chức vốn là một thợ đúc nổi tiếng ở đất Ngũ Xã. Hiện ông là quản đốc phân xưởng cơ điện của nhà máy. Ông mê bóng đá từ bé,cách đây mấy chục năm,ông là một tiền đạo xuất sắc của đội "phủi" sân Long Biên. Vì tình yêu bóng đá,nên ông luôn đầu tư ra những giải bóng đá kì quặc.Giải thưởng cũng thực tế một cách trần trụi.Đại để ông đã tổ chức thành công Cúp Bóng đá Nhà máy

giữa những cầu thủ thuận chân trái gặp những cầu thủ thuận chân phải. Rồi giải của những cầu thủ chưa hề lấy vợ mà phần thưởng giành cho những cầu thủ chiến thắng là một bộ tã lót ! Cũng may cho ông, vì tình yêu và sự năng nổ ấy mà mọi người đã tôn ông là thủ lĩnh bóng đá của nhà máy.

Họ nghe và tin ông, do vậy, ông thường vừa là trưởng ban tổ chức, vừa là trọng tài chính. Trong trận chung kết giữa hai đội NỒI HƠI - NỒI HẤP sắp diễn ra vào chủ nhật tới, ông tuyên bố, trận đấu "nổ nôi" này phải để tôi thổi ! Để mọi người trật tự, ông nói :

- Giải thưởng cho cầu thủ phá lưới sẽ là một chiếc chậu nhôm Liên Xô !

Các bà reo lên sung sướng. Trong tiếng reo dậy đất ấy, ông nghe thấy có cả tiếng vợ ông. Cái giọng đáng sợ ấy có trùm chăn cũng còn thấy lộng óc. Bà vợ ông là thợ đúc phom giầy, từng là cổ động viên nhiệt tình cho cho những cầu thủ thuận chân trái.

Về đến nhà, bà hỏi ông :

- Này, cái giải phá lưới ấy tốt quá nhỉ ?
- Còn phải nói !
- Loại chậu to đấy chứ ?
- Cỡ đại...

Bà lại hỏi :

- Liệu ông có đủ tài để đoạt được cái chậu ấy không ? chậu giặt nhà mình thùng hết cả rồi !
- Tôi là trọng tài chính, có phải cầu thủ đâu !
- Nhiều lần, tôi có nghe nói, trọng tài là cầu thủ thứ mười hai là gì.
- Bà ơi, đó là họ ám chỉ loại trọng tài thiên vị.
- Nhưng ông cũng chạy lên chạy xuống, nhòm ngó quả bóng như bọn

họ,lẽ ra ông cũng phải là một cầu thủ chứ !

- Tôi là trọng tài,bà hiểu chưa ! là cha là mẹ của trận đấu !

Bà vẫn bám theo lí lẽ của bà :

- Đã là cha là mẹ thì làm gì chẳng được !

- Bà ơi ! chơi cái gì cũng phải có luật chứ. Mình làm lão,họ kiện lên FIFA thì sạt nghiệp !

Bà đã cảm thấy khó chịu vì những luận cứ dai như đĩa của ông. Sống với nhau đã mấy chục năm trời,bà có cách để ông phải "ngắn gọn".

Giọng của bà bắt đầu day nghiến và đanh thép :

- Này ! đừng có mang cái ông FIFA ra mà dọa tôi nhé. Ông phải hiểu rằng...khi mà chậu giặt ở nhà đã thủng thì luật với lệ của lũ mê muội bóng đá các ông chẳng là cái quái gì trên đời này hết ! Tôi nói để ông biết,ông mà không mang được cái chậu về đây cho tôi thì ông đừng có trách !

- Bà sẽ làm gì tôi ?

Ba mươi năm nay,đây là một đối thoại liều lĩnh nhất của ông,một ngoại lệ.

- Ông sẽ phải giã từ bóng đá !

- Trời !...

Ông thốt lên và ngồi phịch xuống giường.

Bà không nói không rằng lôi từ trong gầm giường ra chiếc chậu giặt cũ bằng tôn mà đáy của nó đã đen kịt nhựa đường.-

Bà ném nó ra sân,cái chậu vô tư lự một vòng cung khó hiểu rồi nằm ịch ra sân.- Ông run rẩy hiểu rằng,đó là một dấu chấm vĩ đại.-

Trước đó là mệnh lệnh của bà,và ông có cảm tưởng rằng bà đã ném ông quay lơ ra sân...

Sáng chủ nhật. Trận chung kết giữa hai đội HỒI - HẤP bắt đầu. Thời

tiết xấu,mưa lất nhắt rơi.-Ngoài những thành phần gần như bắt buộc phải có mặt như đại diện ban giám đốc,thanh niên,công đoàn và một số gia quyền của các cầu thủ.vào sân còn có trên hai chục người rách việc đến xem trận "thư hùng" của hai phân xưởng NỒI HƠI-NỒI HẤP.- Người đến sớm nhất là phu nhân của ông trưởng ban tổ chức kiêm trọng tài chính. Bà ao ước chồng bà chiếm được cái chậu giặt ! - Một ao ước theo bà thì thật đơn giản. Bà cho rằng...một người cầm cân nảy mực trên sân cỏ. Có quyền đuổi anh này ra,cho anh kia vào. Hơn nữa,chẳng có ai dám kèm ông ấy cả...thì việc đưa một trái bóng vào lưới dễ như bà bỏ cái kẹo vào mồm vậy...

Trận đấu diễn ra đã trên bốn mươi phút mà bóng chỉ luẩn quẩn giữa sân. Hai đội vẫn cẩn thận dùng lối đá thăm dò...bỗng nhiên,mưa đổ xuống ào ào,mưa như trút nước.Hình như chỉ đợi có thế,cầu thủ của cả hai đội HƠI - HẤP chợt sôi động hẳn lên.Họ chạy,họ xô đẩy nhau,họ đá tung búng,họ hò hét như điên như dại. Đội Hấp tràn lên áp đảo đội HƠI...bóng đang bên phần sân đội HƠI...Người ta thấy ông trọng tài cứ luẩn quẩn trước khu vực cầu môn,về mặt ông đầy căng thẳng. Những phút còn lại của hiệp một,không ai còn nghe thấy tiếng còi của ông nữa...

Sang hiệp hai.HƠI và HẤP vẫn áp dụng lối đá truyền thống như hiệp một. Họ đá thăm dò nhau khoảng bốn mươi phút. Ông trọng tài có vẻ sốt ruột. Ông hét toáng lên : " Tấn công đi chứ ! Chúng mày giữ sức để về ngủ với vợ hả ? Đá đại đi" !...Lời cổ vũ pha chút riêu cợt của ông quả có sức kích động mãnh liệt. Những cầu thủ có vợ búng lên thi đấu một cách tự tin...họ bỗng khỏe như những con bò mộng...Đội HẤP tràn sang lấn sân đội HƠI. Người ta lại thấy ông trọng tài luẩn quẩn trước khu cầu môn...tiếng vợ ông hò hét làm ông bối rối. Ông

thầm nghĩ...dù cho kết cục thế nào đi chăng nữa thì ông cũng phải hành động. Ông cất còi vào túi. Thời gian có kéo dài bao lâu ông cũng mặc,ông phải chờ cơ hội,phải trường kì mai phục.

Rồi cơ hội cũng đến với ông. Một cầu thủ tiền đạo của đội Hấp từ cánh phải tạt bóng vào khu vực cầu môn của đội Hơi...một,hai,ba cái đầu nhảy lên...nhưng không chạm bóng. Và,chỉ còn thủ môn đứng cách ông khoảng ba mét,khung gỗ cách ông hai bước chân. Trong cái giây phút đầy kịch tính này,ông cầu trời cho thủ môn bị chuột rút...lúc này,tốc độ trái bóng đã giảm,thủ môn đội Hơi nhảy lên đón bóng...nhưng,thật bất ngờ,vì sân trơn nên anh ngã nhoài. Trái bóng hạ độ cao,bay tà tà ngay tầm chân ông trọng tài. Và...như một thói quen bản năng. Ông trọng tài kiêm trưởng ban tổ chức (vốn có duyên làm bàn)lập tức "đặt lòng" chân trái bằng một động tác kĩ thuật hết sức điêu luyện trước sự ngạc nhiên của tất cả những người có mặt trên sân. bóng bay vào lưới.Cùng lúc đó,ông lôi cái vật thiêng liêng ở trong túi ra,thổi vang lên hai hồi còi. Một để công nhận bàn thắng. Một để kết thúc trận đấu kéo dài không dưới một trăm năm mươi phút. Cầu thủ của cả hai đội Hơi và Hấp không còn đủ sức để vui mừng hay khiêu nạo.Họ chỉ còn đủ sức để thở. Ôi ! Những con người yêu bóng đá,những con người luôn phải tiếp xúc với than lửa và hơi nóng ấy,hai mươi hai cầu thủ của Nồi hơi và Nồi hấp ấy đã bị ông trưởng ban tổ chức kiêm trọng tài chính "hằm" cho một trận như tử ! Họ không thể hiểu được nguyên nhân ông trọng tài đáng kính đã gây ra một kết cục quái gở có một không hai trong lịch sử bóng đá thế giới lại chỉ bắt nguồn từ một lí do giản dị đến lạnh gáy : " Chậu

nhà ông thủng !".

pknpvk

Phạm văn Khôi

Tập truyện ngắn Phạm văn Khôi

Quyền của vua

Thời ấy...ở một Vương quốc nọ. Người ta thường đánh giá nền văn hóa,cơ chế chính trị của mỗi vùng,mỗi cát cứ bằng tư cách và đạo đức của những danh họa. Do vậy,những chức tước to nhỏ đều nằm trong tay các họa sĩ. Bộ máy hành luật hoạt động nhờ vào những nét vẽ tài hoa.

...

Nghe tin vùng hạ lưu sông Hoàng luật pháp bị coi thường, dân nhòen quan nhiều. Nhà Vua lập tức sa giá đến nơi. Vua còn rất trẻ. Tuy mới lên ngôi được hai năm nhưng ngài đã nổi tiếng là anh minh,đức độ. Bởi vậy,dân của ngài trăm họ an vui. Không gian của ngài thanh bình.

Vừa tới vùng đất dữ,ngài truyền cho quan đầu tỉnh triệu tất cả các danh họa đang làm việc cho triều đình đến. Có bảy vị họa sĩ nắm các chức tước đầu tỉnh đến trình diện.

Vua bèn phán :

- Bắt đầu từ ngày mai,các khanh phải trổ hết tài năng và đức độ để

họa chân dung cho trẫm. Ai vẽ đạt trẫm thưởng. Bằng không...Trẫm chặt tay bãi chức.

Bảy vị Họa quan nghe xong mặt xanh như tàu lá,run rẩy quì sụp, mồm tấu vang trời :

- Hạ thần xin tuân mạng.

Nhà Vua miễn lễ và truyền cho cận thần dẫn bảy vị vào phòng để khám "đầu gối"...Đây là một thủ tục mới lạ của nhà Vua trẻ trước khi ngài hạ bút thăng quan tiến chức hay xử tội quan chức trong triều.

...Một lát sau,cận thần ra bẩm rằng :

- Khải tấu Hoàng Thượng...cả bảy vị quan này đầu gối thiết bì,dày như da lợn nái ạ...

Vua nghe thấy cả kinh,lắc đầu quày quạy. Ngài Truyền :

- Truyền cho quan đại phu vào khám "mồm" cho họ...

{Lại một kiểu hành xử lạ nữa của Vua}

Một lát sau,quan đại phu chạy ra bẩm rằng :

- Khải tấu Hoàng Thượng,cả bảy vị này đều...mồm hôi lười mỏng...răng sún lợi sừng ạ...

Vua nghe thấy vậy giật mình thầm nghĩ : "mười phần hồng tám"

Ngài truyền rằng :

- Giờ Tị ngày mai,các người bắt đầu họa chân dung cho trẫm. Bãi châu.

...

Sau bảy ngày vẽ xong chân dung cho Vua. Cả bảy vị Họa quan đều bị chặt một bàn tay và bãi chức. Sáng ngày thứ tám,Vua cho bày bảy bức chân dung của người ra giữa chợ cho dân chúng xem. Bảy bức họa đều là bảy kiệt tác của một vị Vua cái thế. Vẽ mặt thanh tao,mày ngài mắt phượng, vàng trán như có nhật nguyệt qui tụ. Bảy bức họa

như tỏa hào quang. Dân chúng ngấm tranh vẽ hoang mang...Như hiểu được lòng dân,Vua xuất hiện và nói :

- Các người xem kỹ những bức họa rồi ngấm lại trầm thử xem ?...Nào hãy mạnh dạn lên những thần dân của trẫm...không ai dám nhận xét hử ?...Ta hiểu,các người sợ không dám nói ra sự thật. Các người quen như vậy. Các người bị o bế bởi bảy tên quan hèn hạ kia mất rồi...Nào,

thần dân,hãy ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào trẫm...ngẩng lên... đã thấy chưa ?...Ta mất lác,vậy mà bảy tên họa quan vùng này không vẽ nổi...Chẳng lẽ ta,Vua không được quyền lác mắt hay sao ?

Vua vừa dứt lời,dân chúng bỗng reo hò vang dội :

- Hoàng Thượng mất lác anh minh vạn tuế... vạn...vạn tuế...

...

Vua thích thú mỉm cười,trong lòng tràn đầy cảm động.Ông nhủ thầm:
"Vậy là lương dân đã trao cho ta thêm một quyền nữa rồi".

Pvbkpn

Phạm văn Khôi

Tập truyện ngắn Phạm văn Khôi

Diêm Vương luận án

{Đây là một vụ luận án dưới ÂM PHỦ để cho một âm hồn đầu thai kiếp khác}

...

Diêm Vương : - Tội của Hồn này là không thể dung tha. Tuy đến hạn được đầu thai kiếp khác nhưng cũng vẫn phải "Hành hạ cho thật khổ" để rèn luyện thành một động vật tử tế... Vậy các Phán Quan thử nghĩ xem cho hấn đầu thai thành kiếp gì ?

Một phán quan nói :

- Thưa Diêm vương,theo thiên nghĩ của thần...cho hấn đầu thai thành kiếp trâu...suốt đời chỉ biết "Kéo cày trả nợ" thôi ạ.

Diêm Vương nghĩ một lát rồi nói :

- Chưa khổ...

Một phán quan khác nói :

- Thưa Diêm Vương,cho hấn đầu thai thành người IRắc ạ... Rồi hấn sẽ có ngày "tan xác pháo" vì những vụ đánh bom liều mạng cho mà xem...khổ hết chỗ nói rồi đấy ạ...

Diêm vương lại nghĩ một lát rồi lắc đầu nói :

- Tan xác thì biết gì là khổ chứ ? chưa khổ...Nào,còn ý kiến gì nữa không ?

Một phán quan người ốm o,ngáp dài...ngập ngừng nói :

- Thưa,theo thần thì...cho hấn đầu thai thành người Việt Nam ạ. Đất nước này chiến tranh liên miên,hiện tại tuy đã hoà bình nhưng nạn tham nhũng,hối lộ,bao che đang trong hồi đỉnh điểm...Thần trộm nghĩ,làm người dân lương thiện ở đất nước này chắc là khổ hết chỗ nói rồi đấy ạ...

Diêm Vương nghe xong bồng vổ đùi cười ha hả rồi nói :

- Hay...khá khen cho khanh có con mắt tinh đời...Vậy cứ thế mà làm...bãi triều...

Phạm văn Khôi

Tập truyện ngắn Phạm văn Khôi

Thành thật xin lỗi

Tôi có thói quen đọc báo mà ông bố vợ tôi thường bảo là kì quặc. Với bất kì loại báo chí nào, tôi cũng bắt đầu đọc từ trang cuối. Bố vợ tôi thường than thở với hàng xóm rằng...tôi là "kẻ sống ngược" hậu vận không thể khá được. Phiền một nỗi mắt ông kém quá, cho nên ông vẫn phải nghe tôi đọc. Tôi lại có một thú vui là chỉ tìm đọc những mục "Đính chính" hoặc "Sửa lại". Có lẽ, tính tôi vốn cẩn thận. Tôi muốn kiểm tra lại độ chuẩn xác của lượng thông tin mà bộ não đã thu nhận. Thú thật, khi đọc một tờ báo mà không có cái khoản "Đính chính" là tôi thấy mất hứng.

Một hôm, vừa lật ngược một tờ báo. Tôi đã thấy mừng rơn bởi cái mục ưa thích đã nằm lù lù trước mắt. Tôi đọc ngẫu nhiên : " Đính chính...do có sự nhầm lẫn...trong bài VỤ ÁN CON LỢN, trang 3 số ra ngày...tháng...năm...dòng thứ 24 từ trên xuống..."

Để kéo dài giây phút hứng thú, tôi mời một điếu thuốc lá. Vừa lúc ấy, bố vợ tôi nói :

- Có tin gì mới anh đọc to lên tôi nghe với

Tôi rít một hơi thuốc rồi đọc tiếp luôn : " Anh Đỗ văn M. Trưởng ban vệ sinh phường X. Nuôi lợn gần cửa sổ nhà anh Trần PH. Mùa

hè,mùi xú ướ xông lên làm anh PH không chịu nổi. Nửa đêm,anh PH vác dao sang đâm chết anh M. Sau đó còn chặt một đùi mang về nhà nấu giả cầy ngồi uống rượu cho bố tức..."

Bố vợ tôi bỗng cảm phần thét lên :

- Thằng chó đẻ,man rợ đến thế là cùng. Thật không thể tưởng tượng nổi...Anh đọc tiếp đi xem pháp luật xử lý ra sao.

Tôi lại rít một hơi thuốc rồi thản nhiên đọc tiếp : "...Nay xin đọc lại là...Anh Đỗ văn M.Trưởng ban dân phòng phường X. Nuôi lợn gần cửa sổ nhà anh Trần Ph. Mùa hè,mùi xú ướ xông lên nồng nặc làm anh PH. không chịu nổi. Nửa đêm,anh PH vác dao sang đâm chết con lợn của anh M.sau đó còn chặt một đùi lợn mang về nhà ngồi uống rượu cho bố tức...Thành thật xin lỗi bạn đọc"...Nghe đến đây,bố vợ tôi lảm bảm :

- Hóa ra họ đưa tin sai à ? Chết thật,ấu quá chừng.

Tôi nói :

- Thì họ đã phải "Thành thật xin lỗi" rồi bố ời.

Tuy tôi không phải người làm báo,nhưng tôi kiên quyết bênh vực họ. Ý chừng,bố vợ tôi có vẻ chịu sự "Thành thật xin lỗi"...ông ngồi im lặng.

Tôi lại lật sấp một tờ báo khác. Lần này,không phải đợi bố vợ giục,tôi đọc quang quác : "...Hương đi lên của một xí nghiệp...gần đây...ÁO QUAN xuất khẩu của xí nghiệp đã được nhiều bạn hàng gần xa mến mộ..." Bố vợ tôi lại nói chen vào :

- Xuất khẩu cả ÁO QUAN à ?...Lạ quá nhỉ ? Bố cứ tưởng ở nước ngoài người ta hỏa táng ?...

Mặc cho ông ngắt lời,tôi thản nhiên đọc tiếp : "...Nay xin đọc lại là...Gần đây...ÁO QUẦN xuất khẩu của xí nghiệp đã được nhiều bạn

hàng gần xa mền mọ...Thành thật xin lỗi bạn đọc"

Tôi vừa đọc dứt lời,bố vợ tôi bỗng gầm lên :

- Lại "Thành thật xin lỗi"...cứ cái kiểu "Thành thật" này mãi thì có ngày bạn đọc cũng phải "Thành thật" giơ hai tay lên hàng các bố... Nói xong,ông đội sụp chiếc mũ rách lên đầu. Tôi biết đấy là dấu hiệu ông nổi cáu. Còn tôi vẫn say mê lật sấp tất cả các loại báo để xác định lại sự trung thực của tin tức. Đến nỗi bố vợ tôi đã đứng trước mặt tôi với bộ mặt nửa dao găm nửa súng lục lúc nào mà tôi không hề hay biết. Tôi linh cảm thấy điềm chẳng lành. Tôi bối rối định nói với ông một lời êm dịu...Nhưng không kịp rồi...Vung tay lên như một tia chớp,ông vẩy vào mặt tôi một cái tát {xin nói thêm: Bố vợ tôi nguyên trước đây là một võ sư} Tôi ngạc nhiên đến kinh hoàng,tay ôm má,mồm ấp úng :

- Tại sao ông lại hành hung thô bạo một công dân ?

- Tôi "Thành thật xin lỗi"...

Vừa dứt lời,ông lại vung tay vẩy một cái tát nữa vào mặt tôi. Và trong lúc tôi còn đang hoa mày chóng mặt thì ông lại nhẹ nhàng nói :

- Một lần nữa,tôi "thành thật xin lỗi"...

Không để tôi kịp phản ứng. Ông lại đội sụp chiếc mũ rách lên đầu rồi bỏ đi.

...Tôi đau đớn ôm mặt,rơm rớm nước mắt. Trời ơi,tôi đã bị bố vợ đánh...ôi...thật xấu hổ...Tôi cố nhớ lại những điều vừa xảy ra...Và,đột nhiên...tôi phá ra cười...cười như một kẻ chiến thắng.Phải rồi,có gì mà phải xấu hổ chứ ?...Khi mà bố vợ đã phải hơn một lần "thành thật xin lỗi"...Phải công nhận rằng cái câu "Thành thật xin lỗi" quả là nhiệm màu. Nó như một câu thần chú. Nó làm cho tâm hồn tôi trở lại thanh thản. Tôi cảm thấy như chưa có chuyện gì xảy ra. Và tôi lại tiếp

tục ngồi ung dung lật sấp các tờ báo...

Hà Nội 1989

Phạm văn Khôi

Tập truyện ngắn Phạm văn Khôi

Cái chết của một sinh vật

Cứ nửa đêm,chuột cống mới lọ mọ đi ăn. Nó chui vào nhà qua một miếng vách thủng. Nó ăn phần cơm của mèo. Trong lúc con mèo nhà phải nhẩn nhục ngồi nhìn và nghe tiếng nhai nhau nháu của chuột cống mà trong bụng rỗng tuếch. Giữa chúng đã có sự thỏa thuận. Một thỏa thuận trái ngược với thiên định nhưng lại đúng với qui luật hiện hữu. qui luật của Mạnh và yếu của lòng dũng cảm và nhu nhược.

Con chuột cống này khá độc đáo...Nó không sợ bất cứ con mèo nào. Mình nó bằng một chiếc giày cỡ 42. Đuôi ngắn cùn,lông trụi gần hết ,lưng và bẹn đầy vết ghẻ lở. Một chân sau bị thọt. Kiểu bò khập khểnh của nó trông rất kênh kiệu. Có lẽ,do sống ở thế giới ngầm nên cách đi đứng, ăn nói của nó tỏ ra rất sành điệu và từng trải. Ở tuổi nó,nếu là người có công ăn việc làm thì đã có sổ hưu. Có vẻ như nó ở đẳng cấp cao nên được dân cư chuột trong vùng gọi thân mật là : “Chuột cống - chống ba toong !”. Do vậy, đi đến đâu,nó cũng vỗ ngực nói rằng nó là kẻ phá vỡ được tính cách của qui luật !

...Đợi cho Chuột cống ăn hết hạt cơm cuối cùng. Mèo nói :

- Tôi có thêm một điều khoản muốn bổ sung vào giao kèo !?
- Chuột rung rung bộ ria, rồi chau cái mõm mốc lên hỏi lại :
- Điều khoản gì vậy ?
 - Gần đây tôi bị gia chủ mắng nhiếc nhiều quá !
 - Đó là việc của mày ! Mày phải hiểu rằng...Dù bụng tao đói, tao cũng phải đợi

đến nửa đêm mới mò ra ăn, là tao đã giữ đúng giao kèo với mày lắm rồi, nể

mày lắm rồi ! Mày đừng có thấy “Được đăng chân-Lân đăng đầu” !

- Nhưng bọn đàn em của ông hồi này quá lắm !
- Thì chúng nó cũng phải sống chứ ! Đâu có được an nhàn như lũ mèo chúng

Mày .

- Chúng trêu ghẹo cả tôi !?
- Thì bọn chúng cũng phải giải trí chút đỉnh chứ !

Mèo vẫn kiên trì thương thuyết :

- Kinh khủng và lỗ mãng hơn, chúng còn quậy phá đến tín ngưỡng của gia chủ!
- Mô Phật !...Chúng quậy phá gì vậy ?
- Chúng tha cả bộ Tổ tôm, tứ sắc lên bàn thờ tổ của gia chủ tôi để sát phạt rồi...

“bậy” luôn ra đấy...Khi tôi nhắc nhở, chúng còn ném cây “Bát Vạn” vào mặt

Tôi, giữa lúc tôi đang đói.

Chuột nghe xong cả cười mà rằng :

- Thôi ! Đã giao kèo với nhau rồi, gắng mà chịu đi ! Đừng có

khiếu nại thêm bớt

Gì nữa !...Này,mày có biết loài người nói về tầng lớp phong lưu thế nào không ?

- Họ hàng nhà Mèo chúng tôi văn hóa thấp,trí tuệ chỉ dựa vào di truyền. Không

ngờ ông hiểu biết rộng đến vậy. ông nói đi !?

Chuột bèn ghéch một chân lên rồi đáai tồ tồ vào cái bát mà nó vừa ăn không sót một hạt cơm nào. Nó chí chöhe nói :

- Tuy tao ở dưới cống nhưng cũng biết đôi điều ! Đừng coi thường tao,tao không

phải loại chuột vớ chuột vẩn đâu nhá !...Dỗng tai lên mà nghe,các ông bà

người nói rằng : “ Cơm no ắm cật - giậm giậm tứ chi !”...Bọn đàn em tao hồi

này nó phởn cũng phải nhẽ thôi. Phải thông cảm chứ ! Họ hàng nhà mày thì

cũng thế cả thôi...ăn vụng như chóp, ỉa bậy đáai khai ! cả mày nữa,thằng thoái

hóa bản thiếu...mày cũng rủa cả thôi !

Nói xong,chuột nhìn mèo với ánh mắt khinh bỉ rồi lừ lừ bỏ đi.

Mèo ngồi lại một mình, nó run rẩy vì đói và rét,mùi nước đáai chuột làm mũi nó

Chun lại. Nó rầu rĩ nhớ lại quá khứ của mình.

...Trước đây,nó là một con mèo hay chuột. Đôi mắt trong xanh màu ngọc bích.Mặt

nhỏ chân dài. Ngực nở bụng thon. Bộ lông vàng mượt như nhung. Nó được chủ chăm

bấm như một đứa trẻ. Nó nghiện ăn cá, không có cá, nó bỏ cơm. Vì được nuông chiều, dần dà, nó trở nên khó tính và lười biếng. Đến khi chủ của nó làm ăn suy sụp, nó rơi vào trạng bị lãng quên. Và lúc đó lũ chuột quỉ quái thừa cơ xông đến đe dọa, mua chuộc.. Nó bị lũ chuột thu phục nhanh đến nỗi nó tưởng rằng trước đây vẫn thế. Chủ của nó chỉ còn dành cho nó lưng bát cơm mỗi ngày. Lưng cơm ấy giờ đây cũng bị ông “”chuột cống, chống ba to ong cướp mất. Nó cảm thấy đói và nhọc nhã...Bỗng, từ trong vùng hoang dã của trí tuệ đã bị tăm tối lâu nay chợt nhấp nháy và lóe sáng !...Tạo hóa sinh ra nó để bắt chuột. Đã là mèo thì phải như vậy ! Bố nó ở quê cho dù có thói quen ăn vụng cám lợn cũng vẫn bắt chuột !...Mẹ nó ốm yếu tong teo cũng vẫn bắt chuột !...Anh nó bị thiên hồi trai trẻ cũng vẫn bắt chuột ! Vậy mà nó !?...Nó nhận thấy nó là kẻ hèn nhát và đốn mạt...nghĩ đến đây, cổ họng nó bỗng dâng trào niềm uất hận...dòng máu chạy trong cơ thể nó rạo rực và nóng dần lên làm bốn chân nó co giật. Móng vuốt chợt xòe ra như những lưỡi câu bạch kim, đuôi nó xù ra dữ tợn, đôi mắt long lanh hiểm ác. Như có một nguồn sức mạnh kì lạ vừa nhập vào cơ thể, nó đã hiện nguyên hình một dã thú như tổ tiên nó đã từng có. Cái sót lại rất nhỏ của di sản hoang dã khổng lồ. Nó chợt biến thành một con báo khát máu bẩm sinh. Không chần chừ, nó chum chân rồi nhảy vọt qua cửa sổ nhanh và êm như một làn gió. Nó tìm đến nơi trú ngụ của chuột cống...

...Sáng hôm sau,vợ chồng người chủ bị bắt ngờ trước một cảnh tượng bi thảm : Xác của hai sinh vật già nua. Chúng nằm sát nhau ngay cửa cống. Trên cổ con chuột cống chỉ chít những vết cắn,vết nanh mèo. Mèo chết mặc dù không bị một vết cắn. Nhưng bụng mèo lép kẹp. Người chồng thốt lên :

- Con mèo này khá thật !

Người vợ nhíu mày,một tay che mũi,một tay cầm xẻng hất xác chúng ra bãi rác.

Một người qua đường nhặt xác con mèo rồi gói lại.

Người qua đường thứ hai lấy làm lạ,hỏi :

- Bác nhặt xác mèo làm gì ?
- Tôi đem về chôn dưới gốc cây Khế !
- À, chắc bác thay cho phân bón ?
- Không ! Cây khế nhà tôi chưa,nghe nói chôn xác một con mèo dững cảm dưới

gốc,quả khế sẽ ngọt dần lên !

- Thật không ?

Người có cây khế chưa nhún vai thay cho câu trả lời rồi ôm xác mèo bỏ đi, để lại phía sau một vệt nắng vàng non nớt của bình minh.

Pvk.

Phạm văn Khôi

Tập truyện ngắn Phạm văn Khôi

Sự tích ông Ngoáo... ộp

Đã lâu lắm rồi ...Không còn nhớ là năm bao nhiêu. Tại một làng quê hẻo lánh. Trong một túp lều lá xiêu vẹo trống trải nằm lọt thỏm giữa những bụi cây Cúc Tần và cỏ nác. Có một thiếu phụ đang ru con ngủ. Chị có con mà không có chồng. Đứa trẻ là tác phẩm ngẫu hứng hoàn hảo của tình dục. Cách đây một năm, chị đã có thai với một gã hành khất. Hạnh phúc ngắn ngủi của họ chỉ có màn đêm nhiệm màu chứng giám. Sáng hôm sau, nhìn thấy nhau...một thôn nữ xấu xí khốn khổ và một gã ăn mày đen đúa, hôi hám. Cả hai cùng ngỡ ngàng. Họ bình thản rời bỏ nhau, họ vĩnh biệt nhau không một chút nuối tiếc.

Đứa trẻ không chịu ngủ, khóc ra rả. Không gian buồn thảm như cái buổi trái đất chưa từng có một trái tim. Bỗng có tiếng rú của một con mèo động đực nghe thảm khốc và ghê rợn : “Ngoáo...oáo !” Tiếng gào đòi tình tha thiết của nó xoáy vào không gian tĩnh mịch đầy ngoan cố. Thiếu phụ cảm thấy rợn người như nghe thấy tiếng khóc của ma quỷ. Từ đầm lầy, một con ếch đực cũng rạo rực nhả vào màn đêm tiếng cầu hôn nhát gừng : “ộp...ộp...ộp !”. Những tiếng kêu

cháy bỏng khát vọng ấy, thoát nghe có vẻ đê tiện. Nhưng nó thành thực, kiêu hãnh và dũng cảm hơn loài người.

Lạ thay, cứ mỗi lần, những thanh âm đòi tình man dại của lũ động vật ấy cất lên là mỗi lần đứa trẻ ngót khóc. Hình như nó sợ !?... Cũng như chị sợ hình dạng của bạn tình. Nỗi sợ ấy đã nằm trong tâm khảm của chị như một dị tật.

Đứa trẻ lại ra rả khóc bởi ngoài kia lũ sinh vật đã thôi gào thét. Chắc chúng đã được thỏa mãn. Tạo hóa quả là đáng anh minh. Từ trong sự tiềm ẩn vô thức của một thiếu phụ quê kệch bỗng thốt ra một lời đe dọa đứa trẻ :

- Nín đi ! Ông “Ngáo...ông ộp...” vào đấy ! (ngáo ộp)

Như bị một áp lực ma quỷ tác động, đứa trẻ bỗng im bật. Nó sợ đến nỗi quên cả cái điệp khúc muôn thừa của khóc, đó là nấc.

...

Từ đấy, người lớn thường đem ông “ngáo ộp” ra dọa trẻ con mà không hề biết rằng. Lời hăm dọa ấy lại được bắt nguồn từ những khát vọng của tình yêu !?

pvk

Phạm văn Khôi

Tập truyện ngắn Phạm văn Khôi

Thói quen uống rượu

Cả cái làng Bồng Lai từ già tới trẻ không ai còn lạ gì lão Thành “Vịt”. Tiếng tăm của lão còn lan ra tới chợ huyện. Lão không thành danh bởi những kỳ tích như những người khác. Lão thành danh là nhờ vào thói quen uống rượu.

Ông cụ thân sinh ra lão ngày xưa chăn nuôi vịt nổi tiếng cả xã. Do vậy, cả nhà lão được dân làng đặt thêm chữ “vịt” đằng sau mỗi cái tên cúng cơm. Nào là...Cả vịt, Mùi vịt, Thành vịt...

Nhìn lão ngồi uống rượu, bọn đàn ông thêm nhỏ rãi. Còn bọn đàn bà con gái thì ngạc nhiên đến há mồm. Chỉ có vợ con lão là đã quen với cung cách ấy. Vợ lão than thở với hàng xóm rằng : “Số lão phải thế, Giời bắt tội !” . Bởi vì lão uống rượu với đinh ! Một cái đinh bảy phân. Lão thường giữ rịt cái đinh bên mình như một vật gia bảo. Chiếc áo nào, lão cũng khâu thêm một chiếc túi nho nhỏ để đựng cái đinh đó. Cứ như một trí thức đeo bút.

Lão thường uống rượu vào bữa chiều. Thằng con út đặt cái mâm gỗ đã tróc gàn hết sơn lên chiếc chõng tre đã có từ đời ông nội của nó. Vợ lão, một bà già thực sự. Tính nhu mì, nhẩn nhục, một mẫu đàn bà chân quê hiếm hoi còn ý thức được bốn chữ “xuất giá tòng phu”.

Bà rót từ chai nước mắm đặc biệt chỉ dành riêng cho lão một lượng nước chỉ bằng chén hạt mít vào chiếc bát chiết yêu nhỏ mà vành của nó được trang trí những nét văn hoa màu lục. Một cút rượu “quốc lủi” loại mà chỉ đặt nhẹ xuống mâm cũng sủi tăm ngạt ngào mùi nếp mới. Lão ngồi khoanh chân trên chõng vững chãi và cố định như một pho tượng. Bao giờ cũng vậy, trước khi rót rượu, lão xúc động ngâm phần nhọn cái đinh vào bát nước mắm. Sau chừng một phút, lão nâng chén rượu lên tợp một ngụm. Đợi cho hơi men đã len vào cảm giác, lão nhẹ nhàng và khéo léo đặt cái đinh vào mồm...lão mút từ từ...rồi xoay cái đinh một vòng theo chiều kim đồng hồ. Lão ngậm cái đinh trên môi như người ta ngậm tẩu. Ánh mắt lão trở nên đăm chiêu, lão mơ màng nhìn về phía mặt trời lặn. Có lẽ, mùi vị của đinh và nước mắm gợi cho lão nhớ tới biển cả. Giữa hoàng hôn, cái đinh vẫn lấp lánh và ngời lên ánh thép. Phải chăng, đã lâu nay nó được tôi luyện bằng nhiệt của trái tim lão, mặn mòi của nước biển...nên nó cứ sáng lấp lánh và lạnh như bảo kiếm.

Một lần, khi hơi men đã ngấm. Trong cơn say mê mê...lão cảm thấy như được thoát xác. Lão đang chiến thắng cô đơn và dục vọng !? Cái chiến thắng ngắn ngủi nhờ vào hơi men thật kỳ ảo ! Lão cảm thấy đời lão mà thiếu những giây phút như thế thì chẳng đáng sống. Rồi lão tự hỏi : “ Trên đời có mấy kẻ được như ta ?” Chợt lão lại thấy mình bỗng lơ lửng giữa mệnh mông đời ! Cảm giác giữa màu xanh và màu đen cứ xao động, nhịp nhàng như tất cả không gian đang ứa vào từng nhịp đập trái tim lão. Lão nghe thấy tiếng của thời gian...không chỉ là tích tắc của đồng hồ. Mà là...Tiếng ru của lòng đất. Lão mê mê...êm dịu...lịm hồn trong cõi luân hồi...một kiệt tác hoàn mỹ của hạt cát thiên đường.

...Lão chợt bừng lên một khát vọng khi có cảm giác vừa rơi từ thiên đường xuống : “ Ta muốn có một đệ tử !” Phải có một ai đó cũng ăn được đĩnh như lão ! Lão điểm trong đầu những gương mặt quen thuộc...lão thấy thất vọng vì cách sống thô thiển của họ. Lão tự than thở : “Lũ đầu rỗng ! Thật đáng tiếc quá !”.

Bỗng dưng,lão thấy phấn chấn khi chợt nhứ ra anh cu Tèo con ông cả Tũm ở làng Hạ. Chàng trai này đã tốt nghiệp trung cấp Nông nghiệp tận Hà Nội. Hiện trong ban văn hóa xã. Nghe nói,anh cu Tèo là thi sĩ của xã nhà và đã từng được đăng thơ trên báo Văn nghệ tỉnh. Lão lẩm bẩm : “ Thằng này được,có tâm hồn !”

... Đã lâu lắm rồi trên chõng tre nhà lão Thành vịt mới thấy có hai người ngồi uống rượu. Một ngoại lệ hiếm hoi. Lão kính cẩn thấp ba nén nhang lên bàn thờ tổ. Không gian thoát trở nên trang trọng. Thi sĩ Tèo ngồi khoanh chân rất gọn trên chõng như một chú mèo con. Lão Thành vịt thán khen : “ Đáng đáp được !”. Thi sĩ Tèo khoan thai rót rượu ra hai chén với những động tác thuần thục,uyển chuyển ,nhịp nhàng như Phụng múa. Lão Thành vịt lại tấm tắc khen thán : “Bộ pháp được !”. Lão thả cái đĩnh vào bát nước mắm với vẻ mặt thâm trầm. Lão bắt đầu sắp xếp trong óc những lời nói trang trọng để truyền đạt tới đệ tử đầu tiên của mình. Cùng lúc ấy,thi sĩ Tèo rút từ trong túi áo ra một quyển sổ nhàu nát có bìa màu xanh. Đoạn, anh xé ra một tờ từ trong cái mớ nhàu nát ấy,anh gập cho nhỏ lại và...bỏ vào mồm nhai ngon lành hết như mấy ông Tây nhá kẹo cao su. Cứ nhai khoảng nửa phút,thi sĩ lại thần nhiên tợp một ngụm rượu không kém gì lão Thành vịt mút đĩnh. Thấy lạ,lão Thành vịt ngạc nhiên hỏi :

- Anh nhắm rượu với giầy à ?
- Dạ thưa bác,Vâng ạ !

- Anh có tẩm gì vào giấy không ?
- Thưa bác không ạ !
- Sao có vẻ ngon lành thế ?
- Vâng,đó là những bài thơ tâm đắc của cháu sáng tác ạ !

Lão Thành vịt trộn tròn mắt lạng người đi giây lát. Lão bần thần thả cái đũa vào bát nước mắm vụng về như một đứa trẻ lần đầu tiên cầm đũa, làm bắn cả mấy giọt nước mắm lên mũi thi sĩ Tèo. Hai mươi ba năm nay mới xảy ra cơ sự này. Cái ý định muốn biến thi sĩ Tèo thành đệ tử ăn đũa vụng tan biến trong lão. Thay vào đấy là niềm cảm xúc dào dạt vô bờ. Lão cảm thấy mình như trẻ lại. Như lão đã từng sống cách đây vài chục năm,cái thời còn được xao xuyến mỗi lần thấy hoa phượng đỏ. Lão cố cất dòng hoài niệm và hỏi thi sĩ Tèo :

- Như vậy là anh ăn thơ của chính mình ư ?...
- Vâng,thưa bác !

Lão chợt thấy thương hại chàng trai vô cùng. Bởi cứ cái đà này,thi sĩ tội nghiệp kia sẽ nuốt bao nhiêu cân giấy đến cuối đời ?

Thi sĩ Tèo đột nhiên hỏi lão :

- Thưa bác,cháu hỏi khí không phải...chứ cái đũa bác vẫn “ăn” hàng ngày...bác coi như cây bút ?

Lão Thành vịt chợt nổi gai khắp người,run rẩy trả lời :

- Phải rồi !
- Còn bát nước mắm,bác coi như mực ?
- Phải rồi !

Chuyện này,lão không ngờ phải nói ra quá sớm trước một chàng trai nên nghe thảm hại như một lời thú tội.

Từ khi bức màn bí ẩn về thói quen uống rượu của lão Thành vịt

được thi sĩ Tèo vén lên. Tâm hồn lão bỗng trở nên xao động. Chẳng lẽ, cái vườn hoang khô cằn trong lão đang cựa quậy ? Chẳng lẽ, hứng thú đã ùa về với lão như một làn gió mát !?

Hai người ngồi uống rượu với những thói quen của mình. Lão Thành vệt im lặng không phải vì hối tiếc chưa tìm được đệ tử. Lão im lặng để hưởng cái hạnh phúc vì đã tìm được một người bạn.

Hà Nội

Đánh máy: Hnvatoi

Nguồn: hnvatoi

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 26 tháng 3 năm 2007